

Giới thiệu Hậu Cung

Hậu Cung của tác giả Lưu Liễm Từ là tác phẩm truyện ngắn về cuộc sống của một vị hoàng đế đương thời trong cổ đại...

Cho dù có là hoàng đế đi chăng nữa thì cũng không thể nghịch lại ý trời, cho dù có thích người hay không cũng phải tùy thuộc vào hai chữ duyên phận. Đây là một câu chuyện mang tính thực tế về tình yêu cũng như các yếu tố bất ngờ khác.

Liệu duyên phận có thể được định đoạt bằng quyền lực ?!!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mật tằm tiểu truyện (thượng)

Thọ Khang Cung được xây dựng nguy nga lộng lẫy, hoa văn màu ngọc lưu ly rực rỡ dưới ánh mặt trời bay bay trong dòng chảy màu sắc, giống như làn sóng.

Từ Cẩm Thành trong cung điện, phải kể đến là Thọ Khang Cung tráng lệ, ngoại trừ nơi ở bên trong của thái hậu ở ngoài tất cả là phi tần của hoàng đế. Không, hiện tại phải là Thái phi rồi.

Nói một cách thẳng thừng — cũng chính là một đám lão bà ngụ ở "Viện quả phụ."

Mặt trời thật đẹp, ta phơi nắng đầu có chút choáng váng. Gió xuân bên ngoài thổi những bông hoa hương vị rất ngọt ngào vào trong cửa sổ, không có lý do gì khiến cho tòa cung điện yên tĩnh vắng vẻ sức sống này mà chết.

Vị ngọt của hoa kia cực kỳ giống mùi thơm của những đóa hoa nhĩ ở quê nhà Tô Châu của ta.

Ngọt ngào, còn có mùi mạ non nhẹ nhàng khoan khoái, làm cho người ta như muốn say đi.

Khi đó, nương kêu ta "Ly nhĩ—"

Ta hiện tại, người người đều tôn kính gọi ta "Mật Thái phi—"

Mật Thái phi, tân đế vừa tôn ta làm thuận y Mật Thái phi, đó cũng là tên hiện tại của ta.

Ta thật sự nhớ không được, ta còn có một cái tên, được gọi là "Ly nhĩ". Dường như, trước đây thật lâu, Thánh Tổ hoàng đế cũng đã gọi qua ta như vậy.

Lần đầu tiên ta gặp mặt Thánh Tổ hoàng đế, là lúc Khang Hi hai mươi tám tuổi. Ta mười bảy tuổi.

Mặt trời ngày đó cũng đẹp giống như ngày hôm nay, ánh sáng rực rỡ. Bầu trời đều là màu lam non nớt của nước, có chút trong suốt, những đám mây trắng mỏng tựa như một loại bông vải cuộn thành một khối mạng lưới trên không trung. Trong gió có mùi thơm hoa đào sáng rỡ, nhắm mắt khẽ hít thở, ta cảm thấy dường như mùi thơm có thể thấm vào tận đáy lòng.

Ngày đó vốn là rất nhàm chán. Phụ thân vì chuyện hoàng đế nam tuần đã ở nhà môn Tri Phủ Tô Châu chờ từ sớm. Một mình ta ở trong phủ cùng nương làm việc thêu thùa, nương thêu một đôi Loan Phụng bay cùng hoa văn, chỉ có một đôi mắt còn chưa có thêu xong. Nương cười nói: "Chờ thêu xong đôi mắt này, liền cho Ly nhĩ ta làm thành chân, giữ lại làm của hồi môn."

Ta giật mình ngẩn ra, chợt nhớ tới ánh mắt của biểu ca, mà trong lòng "bồ nhào" dao động xuống, sắc mặt như rặng mây đỏ đầy trời.

Chợt nhị phu nhân đi vào, vẻ mặt tươi cười nói: "Xin đại ***** đi một chuyến thôi. Lão gia mời người đi đến nhà môn Tri Phủ đấy."

Ta ngẩng đầu nghi ngờ, hỏi: "Phiền hỏi dì, phụ thân gọi ta đi làm cái gì?"

Nương cũng có chút lo sợ nghi ngờ: "Nhà môn Tri Phủ là đợi nam nhân địa phương....."

Nhị phu nhân cười nói: "Tam muội cùng Ly nhĩ lo lắng cái gì chứ? Lão gia nói các lão gia của các châu phủ ***** đều tụ họp ở trong hậu viện nhà môn Tri Phủ, chúng ta không đi cũng không hay. Đúng vậy, kiểu đang chờ ở bên ngoài đấy."

Nương nói: "Đã như vậy, nên phải đi sớm nha, hiện tại làm thế nào mới....." Nhưng mà nương có chút thất vọng, "Nếu là phụ thân người muốn người đi, người phải đi một chuyến đi."

Ta theo lời đứng dậy, nhị phu nhân lại ngăn cản ta, "Thay xiêm y tươi đẹp tiếp kiến chứ." Ta gật đầu một cái, nhị phu nhân ở phía sau nâng lên nụ cười

thần bí, thanh âm rất nhỏ gần như không thể nghe thấy: "Đứa nhỏ này cũng thật là có chút vận may."

Nương dựa vào cánh cửa ở bên tai ân cần dặn dò, nói, "Mau mau trở lại."

Lúc ấy cũng không hiểu được, cuộc đời này của ta đây là lần cuối cùng nhìn thấy nương.

Hậu viện nha môn Tri phủ lớn hơn rất nhiều so với sân nhỏ nhà mình, phụ thân đẩy ta đến nói chuyện tâm tình cùng những người kia *****. Họ đều là cực kỳ xinh đẹp, duyên dáng, giống như đóa hoa mùa này, tươi sáng và rực rỡ. Họ nói chuyện khách khí lẫn nhau, cũng không có người để ý tới ta. Chẳng qua là dưới sự chú ý cẩn thận của ta, phát giác bọn họ đều đang có chút khân trang. Ta có chút không hiểu, từ nhỏ ta sinh trưởng ở thôn quê, lại không biết cầm kỳ thi họa, chung quy phụ thân không muốn mang ta đi ra ngoài qua lại cùng nữ quyến quý tộc, chỉ sợ ta làm hấn mất thể diện, không đủ hào phóng.

Ta bỗng nhiên tự ti, mà tránh ra xa họ, tìm một nơi không ai quấy rầy.

Tháng Tư cảnh xuân tươi đẹp như tranh vẽ, tơ tình kia mềm mại thanh thoát phơi phới tuổi xuân. Góc sân sáng sủa, ở chỗ sâu trong hành lang Di Hòa Viên, một cây hoa bích đào nở ra, còn có một con tiểu tước nhí ngồi ở trên nhánh hoa, vui mừng hót tí tách.

Ta hớn hờ đứng lên, thuận tay bẻ một chiếc lá màu xanh lá cây, ngậm trong miệng và thổi lên. Thổi trướng là một khúc đã điều bình thường nhất ở quê, đã từng bị phụ thân quở mắng vì sai nhịp lạc đề, ta cũng không để ý tới. Giờ đây bốn phía yên tĩnh không người nào, ta thổi cùng tiếng kêu của tiểu tước nhí càng thêm vui thích. Đây là khi còn nhỏ ở quê A Nguo ca ca bên cạnh dạy ta thổi. Khi đó ta còn nhỏ, thổi thổi liên lạc giọng, hoặc là đem lá cây thổi đứt, A Nguo ca ca nhũm mày nói: "Người ngốc như vậy, sau này ta thế nào không biết xấu hổ mà lấy người làm vợ."

Khi đó, ta thật cho là mình trưởng thành là phải làm vợ A Nguo ca ca. Hấn cày ruộng, ta dệt vải, hấn bón phân, ta tưới hoa, ở trong bếp làm xong đồ ăn gọi hấn quay về cùng ăn, sinh năm sáu đứa con, ở quê làm một đôi phu thê bình thường.

A Nguo ca ca rất khỏe, một mình có thể làm thịt một con trâu, một ngày cắm đầy cây giống trong đất nhà mình, còn có thể đem chum đựng nước rót đầy nước đặt ở trước cửa nhà ta.

Nương nói với ta, "Sợ là cha người sắp quên mất hai mẹ con chúng ta rồi, chẳng qua là quay về cũng chưa chắc có thể gả nhà người tốt. Nếu làm thiếp giống như nương, không bằng gả người cho A Nguo ca ca, hấn là một người thành thật, sẽ hảo hảo yêu người."

Ta cũng không thích A Nguo ca ca. Thế nhưng, gả cho hấn cũng không có cái gì không tốt. Vì thế, ta cũng không có nói cái gì nữa. Chỉ cúi đầu, thuận thực mà sửa chữa lại xiêm y những chỗ bị ta dùng răng cắn đứt mấy sợi chỉ.

Ta đã từng hỏi nương, vì sao tên của ta gọi là "Ly Tâm"

Nương thở dài nặng nề như gió quét lá rụng, nương nhẹ giọng nói: "Đồng tâm mà rời đi nơi ở, đau buồn với cuối đời."

Ta khịt mũi, "Đồng tâm mà rời đi nơi ở tự nhiên là phải đau buồn, thế nhưng phụ thân tùy ý đem hai mẹ chúng ta an trí ở quê, một tháng chỉ kí gửi cho chúng ta một ít tiền mà sống qua ngày, người như vậy, nương còn tưởng rằng phụ thân cùng với người là đồng tâm à?"

Từ nhỏ, tính tình của ta chính là dịu dàng an tĩnh, nói chuyện rất ít khi gây gổ như thế, nhiều năm gần đây, ta cùng nương sống nương tựa lẫn nhau quen rồi, hơn nữa tính tình của ta, cũng không lợi hại mà sắc sảo như thế này.

Nương khóc, lời của ta đâm vào chỗ thương tâm của nương rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Ta bối rối hơn, vội vàng hướng về phía nương xin lỗi. Một lúc lâu, nương nói: "Không nên trách cha người, hấn cũng có bất đắc dĩ của hấn."

Ta hiểu rõ lời bất đắc dĩ của nương, phụ thân xuất thân là người Hán, mà nương, đúng vậy thực sự xác thực huyết thống người Hán.

Trong thời đại ấy, người Hán lúc nào cũng bị bị khinh thị. Cho nên cho dù nương xuất thân là thư hương, cũng chỉ có thể làm một người tiểu thiếp thứ ba của tri huyện, cũng chỉ có thể bởi vì đại phu nhân không thích mà tránh né ở quê nhà.

Nương vuốt trán của ta, trên gương mặt thon gầy tăng thêm thần sắc lo lắng. Còn có một nguyện vọng, nương không có nói ra. Trong lòng ta lại như một loại gương sáng hiểu rõ, bởi vì ta vốn là thân nữ nhi.

Phụ thân có nhiều nhi tử như vậy, một người nữ nhi như ta đây, cho tới bây giờ chính là bị lãng quên.

Ta trầm lặng, không nói thêm gì nữa. Như thế, tính tình của ta càng thêm trầm tĩnh xuống.

Mãi cho đến năm ta mười lăm tuổi, hai đình kiện nhỏ không hề dự báo trước đem chúng ta mang tới vào phủ đệ tri huyện. Hóa ra, đại phu nhân đã qua đời, cuối cùng phụ thân cũng dám đón chúng ta trở lại. Nương vừa vui vừa buồn, nhiều năm như vậy, nương và ta cuối cùng cũng có danh phận. Chẳng qua là phụ thân đến quá muộn, chúng ta đã ở quê mười năm. Mười năm, nương đã không còn là nữ tử xinh đẹp mượt mà, trong mấy người phu nhân nương già nua rất là rõ ràng. Huống chi, phụ thân lại mới cưới tân bát di thái. Nghênh đón ta cùng nương quay về, bất quá là vì bù đắp cho thiếu sót trước đây của người.

Lúc này ở trong phủ gia chủ nhị phu nhân đã sinh hai nhi tử, mà phụ thân, dường như không có ý định nâng người làm chính thất. Ta cùng nương, cứ như vậy im lặng đề sống.

Ta tự mình thối khèn lá, đếm lá cây roi rớt xuống khỏi đóm nhỏ dưới ánh sáng mặt trời, cỏ xanh sần sùi có chút mùi vị đã tính tràn ngập dấu vết. Không biết qua bao lâu, tiểu tước nhi kia đột nhiên bay mất. Ta có chút mất hứng thú, ngắm lại sắc trời đã không không còn sớm, cũng là cần phải trở về.

Nhưng mà trong nháy mắt quay đầu, chợt đối mặt với một đôi mắt đen trầm tĩnh giống như lưu ly, ta sợ tới mức nhịp tim lộn mấy nhịp —— đó là ánh mắt nam nhân.

Ta tạm hoãn sợ hãi, chỉ hỏi: "Ngươi là ai?"

Hắn chỉ cười: "Ngươi thối khèn lá?"

Ta không để ý tới hắn, lại nói: "Nơi này là nha môn tri phủ đại nhân, lại có nữ quyến, hay là ngươi đi mau đi, nếu bị người phát hiện, có thể ăn roi mây."

Hắn cười cười: "Ta không sợ."

Ta nghĩ không ra lai lịch của hắn là gì, không thể làm gì khác hơn là thử thăm dò hỏi: "Ngươi là thân thích của nhà tri phủ đại nhân sao?"

Hắn thất thần sững sờ, sung sướng mà nở nụ cười, "Coi như là vậy đi."

Hắn cũng không còn trẻ, chừng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, khuôn mặt góc cạnh có chút kiên nghị, nụ cười lại thân thiện ôn hòa, tựa như mặt trời nhỏ mùa đông. Như thế cong lên nụ cười, là có chút giống như biểu ca.

Nghĩ đến biểu ca, lòng của ta bỗng tỉnh dường như đập nhanh hơn. Biểu ca đặc biệt cũng không còn trẻ, chẳng qua là phong độ trí thức của người rất đậm, thường làm cho người ta quên mất tuổi của hắn.

Biểu ca Thường Húc, ngày ấy ta thấy hắn thực sự là lúng túng.

Ta là người Hán, từ nhỏ đã bị nương ràng buộc, mặc dù chỉ có ba năm rưỡi liền buông tha cho rồi, cũng không dây dưa cả đời. Nhưng nó đã đủ, cuộc sống là không thể cùng người bó buộc mà hoàn toàn tự nhiên so với nương.

Sau khi hồi phủ, phụ thân nói, học mang hài cao gót tròn thôi.

Vì một câu này, hầu như ta niếm đủ nhiều đau khổ. Chung quy làm cho các ngón chân ta là có chút dị dạng rồi, mang lên hài gót tròn đáy để cứng nhắc bằng gỗ, trọng tâm bất ổn, càng làm các ngón chân cùng lòng bàn chân đau nhức nhối, người bước đi cũng lắc lư lư, khác xa giày thêu không có thì để thoải mái hơn.

Phụ thân tức giận, mắng: "Dáng vẻ không có một chút nào là tiểu thư khuê các, ngay cả hài cao gót cũng mang không tốt, hình ảnh ngươi đang làm bẽ mặt cho vương quốc của ta." Lại nói: "Học không xong, cũng đừng ăn cơm."

Lời mắng chửi này của phụ thân, ta cũng rất uất ức, nương đang muốn đi khuyên, ta lắc lắc đầu ngăn cản nương. Chắc là phụ thân không muốn nghe.

Vì vậy liền nhịn đói, cúi đầu học bước đi.

Lục di nương là người Mãn Tha Tha Lạp, thấy ta đi xiêu xiêu vẹo vẹo, cắn hạt dưa mà mang theo tỳ nữ cười nhạo nói: "Không phải ta muốn cười cách cô nương ngươi, A Mã ngươi chỉ có một người nữ nhi ngươi, khó tránh khỏi mong con trở thành phượng hoàng. Chẳng qua là không chịu nghe lời khuyên của ta —— tâm kia lạnh đi! Học đi hài gót tròn mà thành, lại không thể được chọn cùng cô nương thanh tú người Mãn khác, cần gì chứ! Dù sao cũng liều cái mạng già, mà cho ngươi có thể gả làm thiếp cho một đại nhân đi a!"

Ta uất ức mà muốn khóc, gắt gao cắn môi, chỉ vùi đầu không nói tiếng nào rồi đi.

Đi quá mau, đánh thẳng đến trên thân một người, đang lúng túng muốn xin lỗi, người nọ lại ôn hòa nở nụ cười, nói: "Không sao cả."

Ta nhận không ra hắn là ai, thế nhưng hắn lại nói trước: "Là Ly Tâm muội muội sao. Ta là biểu ca Thường Húc của ngươi."

Ta đang muốn nói chuyện, Lục di nương bên cạnh đã mặt mày hớn hờ mà tiến lên đón, vô cùng điềm đạm nói: "Biểu công tử đến đây, vừa lúc lão gia không ở nhà rồi. Hôm nay nóng như vậy, biểu công tử đi lên đây một chuyến cũng thật mệt mỏi." Nói xong đã cùng nhau đi về phía trước sảnh. Ta tránh ở một bên, thế nhưng hắn lại quay đầu lại, hướng về phía ta cười một cái.

Ta cũng sờ, nụ cười ôn hòa của hắn tựa như hương vị của mật ong, ta nên ngấm hương vị vào trong miệng nhắm nuốt thưởng thức.

Vị biểu ca này, ta cũng nghe nói qua, dường như ở trước mặt hoàng đế cũng có chút mặt mũi, nương của biểu ca, cũng là người hầu hạ bên cạnh hoàng đế. Vì vậy phụ thân đối với hắn vô cùng xu nịnh.

Bất quá ta biết bày tỏ một chút. Ta lại lập tức nghiêng đầu, tiếp tục học đi.

Qua hai ngày, biểu ca lại qua đến phủ, lần này lại mang theo đồ cho ta, cũng là một đôi hài gót tròn. Hắn nhìn ra sự nghi ngờ trong mắt ta, vui vẻ ôn hòa nói: "Muội muội là bị ràng buộc quần chân, bình thường hài gót tròn không rộng, muội muội đi lại càng không vừa chân, đôi này được thêu vuông hơn so với chân muội muội, hơi hẹp chút, mũi giày cùng đế giày lót hai lớp bông vải rồi, muội muội đi có thể thoải mái hơn nhiều."

Chân tay ta có chút luống cuống, nhưng mà nụ cười của hắn rất bình tĩnh, ý quan tâm rõ ràng, ta cũng không khước từ, liền mỉm cười và cảm ơn.

Nam tử đối với nữ tử thật là hảo ý, mặc dù ta lại đàn độn, cũng là hiểu được.

Cứ như vậy đi, ngay cả phụ thân cũng hiểu được chút tin tức rồi. Vuốt râu nở nụ cười nói: "Ta thấy không thể tốt hơn, Thường Húc vừa mới mất phụ nhân, cũng rất bơ vơ." Trong lời nói lúc đó, tựa hồ là muốn đem ta gả cho biểu ca làm vợ kế rồi.

Ta âm thầm cúi đầu, gả cho biểu ca, chỉ ít là ta có phần yêu thích hắn, cuộc sống như vậy, chung quy so với cuộc sống chôn vùi ở quê có chút tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Mà người trước mắt ta, tuổi của hắn, cũng có thể làm phụ thân ta rồi, ta nghĩ như vậy.

Hắn hỏi ta, "Thế nào xuất thân rồi, làm nàng sợ đến thế sao?" Ta hoảng hốt mà lắc đầu, hắn liền nói: "Vừa rồi nàng thổi bài hát kia không tệ, có thể thổi lại một lần nữa cho ta nghe không?"

Lời của hắn có chút đột ngột, ta chỉ cảm thấy hắn vô lễ, liền không quan tâm đến hắn, hắn lại nóng nảy mà tiện tay ngắt lấy lá cây đưa tới trước mặt của ta, nói: "Nàng thổi một lần nữa thôi."

Ta chỉ hảo qua loa với hắn, "Nếu như ngươi thổi, ta cũng sẽ thổi cho ngươi nghe."

Hắn cười ha ha, liền thổi một khúc, khúc kia ta cũng rất quen, gọi là . Giai điệu quen thuộc ở quê, nếu không phải tự ta thường xuyên thổi một hai bài, sau đó được nghe những người khác thổi qua. Mà hắn thổi cực quen thuộc, nhưng lại để cho ta có một chút cảm giác tri âm.

Chờ hắn thổi hết, ta vội vã hỏi, "Làm sao ngươi thổi hay như thế?"

Nếp nhăn trên mặt khi cười của hắn tan ra thoáng hiện một nét khó có thể rõ ràng mà chua xót, nói: "Nương đã qua đời khi ta còn bé, cũng không còn người chơi với ta, chỉ có bà vú thôi ca khúc này dụ dỗ ta vui vẻ."

Ta có chút xấu hổ, gọi lên chuyện thương tâm của người khác như vậy, là không tốt. Ta xoay người bẻ một hoa đào, nói với hắn: "Ngươi thổi, ta tặng ngươi hoa đào làm quà, được không?" Ta đem hoa đào đến trước mặt hắn, "Ngươi cẩn thận ngửi xem, cùng hoa khác không giống nhau, vị ngọt có chút chất, có trở về chỗ cũ."

Hắn đang định tiếp nhận, phía sau hình như có người kêu to chạy tới, vốn là quỳ xuống thì quan phục đè lên nhau mà sát âm thanh, cao giọng nói: "Hoàng thượng ngài ở trong này——"

Ta không thể tin mà vừa ngấm vừa nhìn hắn, đứng sảng khoái.

Gió thổi qua xào xạc, hoa rơi mồn đỉnh như mưa. Hồ hấp ta có chút ngưng lại rồi, không biết vận mệnh ta muốn dẫn ta đi nơi nào.

Ta cứ như vậy vội vàng mà vào cung, đáp ứng trở thành phi tần của hoàng đế. Trong hậu cung Đại Thanh, dưới Hoàng Hậu có Hoàng Quý Phi, Quý Phi, Phi, Tần, còn có vô số quý nhân, thường xuyên đáp ứng. Mà đáp ứng, chẳng qua là đứng đầu nhất đẳng, so với mùa xuân trong Hồ Điệp còn nhiều hơn.

Cuộc sống của ta chợt trở nên nhợt nhạt.

Mà ta, chỉ có thể chấp nhận, ngay cả một chút phản kháng cùng khả năng sống cũng không có. Cuộc sống của ta, chính là như vậy bị người khác thay

đổi, bản thân chỉ có thể gặp sao hay vậy.

Nếu không thể thay đổi, như vậy, ta chỉ có thể lặng lẽ chấp nhận.

Trong hậu cung, ta cũng có một tòa nhà nhỏ bằng gỗ để cư trú, hai ba cung nữ. Trong nhà mang tỳ nữ tiến cung cho ta, một người ta cũng không cần. Đó là cuộc sống của một người, cần gì dẫn theo người vào đây.

Người trong cung thật nhiều, ta biết rằng hoàng đế có thể có nhiều nữ nhân như thế. Tựa như phụ thân ta, một quan tri huyện, cũng có tám người phụ nhân.

Có lẽ khi ta đến, ở trong cung cũng là đầy sống không nhỏ. Hồng nhan họa thủy, đối với nữ tử ngoại tộc, họ có thể cay nghiệt mà nghị luận như vậy với ta hay không?

Thời gian này, Hiếu Thành Nhân hoàng hậu Hách Xá Lý Thị cùng Hiếu Chiêu Nhân hoàng hậu Nữ Hồ Lộc Thị cũng đã qua đời, chủ sự trong cung chính là Hoàng Quý Phi Đông Giai Thị, mà hoàng đế thiên vị hậu đãi có Ôn Hi Quý Phi, Huệ Phi, Nghi Phi, Vinh Phi, Đức tần cùng Thành tần.

Nữ nhân hậu cung loạn hoa muốn tìm mê mắt người, mà ta, chẳng qua là không để mắt một cái.

Huống chi, vừa vào cung, dường như hoàng đế cũng đã quên sự tồn tại của ta, không có triệu kiến qua ta.

Vì vậy các phi tần đối với ta lại rất hiếu kỳ cùng đố kỵ, dần dần cũng bị thời gian tiêu trừ rồi.

Ngày qua ngày, ta chìm ngập ở trong son phấn của hậu cung, im hơi lặng tiếng sống qua ngày.

Ta biết, ta là nữ tử xuất thân là người Hán. Không thể so sánh cùng với nữ tử Mãn Châu Bát Kì, càng không thể so sánh cùng các Tam kị xuất thân tàn phi. Thân phận của ta là thấp kém, ta biết. Ngay cả các cung nữ lo liệu tạp dịch trong cung, dòng máu cũng hiển hách hơn so với ta, mặc dù phụ thân của ta cũng là quan thất phẩm.

Cho nên, ta thật cẩn thận, thận trọng. Bất luận cái gì, cũng đều là nhún nhường, khuôn mặt tươi cười ngênh tiếp người. Ôn nhu hòa khí, đối với các cung nhân đánh giá ta.

Thời gian ba năm, cứ như vậy loáng một cái mà đi.

Không có người nhớ, ta là Hán nữ đã được hoàng đế nam tuần mang tiến cung, cũng không có ai sợ ta trở thành mầm họa đoạt tình yêu tranh giành tình cảm.

Mà ta cũng không có nhân rồi, thư tịch cùng cảm kỳ, những thứ này căn bản ta không am hiểu, ta đã trưởng thành để vượt qua thời gian của các đối tượng tình yêu.

Ta đã hai mươi rồi. Có một khoảng thời gian, hầu như ta thường xuyên lơ đãng, trong vô thức nhận thức được bản thân tuổi xuân mất đi gần như muốn thờ dài.

Nếu không tiến cung, có thể ta đã gả cho biểu ca Thường Húc. Ta thường xuyên bắt đầu suy nghĩ thì tên này lướt nhẹ qua mà nhớ tới hần, nụ cười ôn hòa bình tĩnh, sau đó có chút hoảng hốt mà nhìn bốn phía, chỉ sợ lại có người biết được bí mật này của ta. Ở trong hậu cung, thân là nữ nhân của hoàng đế, ta không nên nghĩ tới nam nhân khác.

Lại hoặc giả, ta cùng nương chưa có trở về phủ, ta chính là muốn gả cho A Ngưu ca ca hàng xóm, bấp thịt trên cánh tay của hần mạnh mẽ, cơ thể cường tráng, mồ hôi lấp lánh trên trán, thật xa khiến cho người người thấy mùi mồ hôi. Hần sẽ gọi cho ta: "A Ly—— người bầm khối chân thịt này hãm canh cho nương uống."

Tiếc là, ta không thích hần. Nhưng mà làm phụ thê, dường như cũng không thể nói rõ cái gì thích hay không thích.

Thí dụ như, ta thích biểu ca, chung quy cũng không đợi được hần tới cầu hôn. Ta không thích hoàng thượng, thế nhưng vẫn cứ đồng ý tiến cung. Có thể thấy được chuyện thế gian, không phải người thích hay không thích liền có thể thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chánh văn hậu cung liệt hệ —— Mật Tần tiểu truyện (hạ)

Thời gian gặp lại hoàng đế, đang là mùa thu năm Khang Hi ba mươi rồi. Một năm kia, trong lúc sủng ái chính là Lương Quý Nhân Vệ Thị, nghe nói nàng

vô cùng xinh đẹp, và lại "Thân thể thơm mát khác thường, tắm không đi, cho dù: "Nước bọt cũng có hương thơm." Thông quý nhân cùng ta qua lại thân thiết đôi với cái này khinh thường nói: "Nàng ấy tưởng rằng nàng ấy là ai, bất quá là một người tân giả khổ ra ngoài*****", so với thân thể của muội muội còn không bằng." Nàng nói xong dường như cũng tỉnh ngộ ra lời nói khó nghe rồi, nói: "Lòng ta thẳng thắn nhanh miệng, muội muội đừng để trong lòng." Nàng lại nói: "Thực ra muội muội cũng đừng buồn, phi tần người Hán trong cung cũng không chỉ có mình ngươi, An quý nhân Lý Thị chính là Hán quân Chính Lam Kì, Đoan tần Đồng Thị cũng thế. Muội muội ngươi tính tình tốt như vậy, ngày nào đó hoàng thượng nhớ tới ngươi nhất định sẽ sủng ái ngươi, nhất định sẽ mạnh hơn so với Lương quý nhân kia."

Ta khẽ cười nói: "Hoàng thượng yêu mến ai đó cũng không biết, chúng ta đừng nói huyền thuyên, nói nhiều sai nhiều, bị người nghe rồi sẽ không tốt."

Nàng ấy lại nói liên miên nói gì đó, ta không có nghe rõ. Kỳ thực nàng nào biết đâu rằng, ta xuất thân Hán nữ, vốn là so với An quý nhân, Đoan tần kém họ rất nhiều.

Ta đứng dậy cáo từ, mùa thu trong Tử Cấm Thành sương hồng điệp trải qua như máu, buổi tối con quạ kêu a a bay qua Tiêu Từ Túc Lâm (cánh rừng chết) để đi. Gió bắc cũng nhiều khí khắc nghiệt, gió nam mát ẩm áp. Nương, không biết nàng trải qua những ngày này có tốt không?

Cây trâm đang cài trên tóc của ta được làm bằng ngân trâm hoa lụa đơn thuần, ta chọn ra một quả ngũ trảo hồng điệp đẹp mắt nhất lấy xuống, ngắm nghĩ muốn làm một cái thẻ kẹp sách, phía sau có người gọi tên ta, "Vương Ly Tâm"

Gọi toàn bộ danh hiệu ta như thế, suýt nữa dọa được ta. Người trong cung, tất cả đều gọi ta là "Vương đáp ứng", ai biết khuê danh của ta chứ. Ta nhanh chóng xoay người nhìn xem, là hoàng đế. Ngài đứng xa xa khoanh tay, mỉm cười gọi ta.

Ta có chút lo lắng không yên, trong ba năm này, ngoại trừ ngày tết đại điển có thể ở xa xa tiến vào trong đám đông nhìn hoàng đế một cái, chúng ta không có gặp mặt, vậy mà ngài, nhớ rõ tên của ta.

Ta vội vàng mà hành lễ, thông thạo mà thỉnh an. Hoàng đế không hề chú ý, nói: "Dường như nàng trưởng thành rất nhiều." Giọng nói này, có chút giống khẩu khí nói chuyện của trưởng bối.

Trong mắt ta chợt có nước mắt rồi, muốn khóc ra ngoài, năm tháng cô quạnh như vậy ở trong cung, vừa nghe hoàng đế nói như vậy, dường như chính mình chợt cũng già đi rất nhiều.

Hoàng đế có chút kinh ngạc, nâng ta dậy vỗ vỗ bờ vai ta, nói: "Được rồi được rồi, đừng khóc. Nàng còn thiếu trăm một khúc Diệp Tiểu chưa có thổi đây."

Ta hết khóc mà cười, tâm tư buồn vui khó tả.

Ta được sủng ái, bắt đầu từ năm này. Hoàng đế đối đãi với ta tốt lắm, cũng ôn hòa. Có lẽ là có sự khác biệt giữa hai năm, ngài đối với ta thật là tốt, là có chút sủng nịnh đặc ý vị.

Ta uống, vốn là Động Tĩnh hồ Bích Loa Xuân, mặc chính là, vài thêu Tô Châu, hạ nhật phiến, vốn là gỗ đàn hương Tô Châu, lúc nào cũng ăn ở bên miệng, là điểm tâm Tô Châu, Động Đình sơn cây son trà dương mai. Ngay cả mùa thu hàng năm con cua trong hồ Đại Bàn Giải, cũng được một rổ nhiều hơn những người khác.

Chỉ vì hoàng đế biết, ta là nữ tử Tô Châu.

Có một ngày ngồi nói chuyện phiếm, hán nói với ta, "Mang hài gót tròn trong cung có quen không? Nếu như không có quen, ngày thường ở trong cung của mình thì mang hài thiêu đế bằng thôi."

Ta không biết hoàng đế quan tâm ta hay đề cập tới đi lại của ta, chẳng qua là chu đáo, làm ta cảm động. Liên nói: "Tạ ơn hoàng thượng. Lúc trước ở nhà, phụ thân đã bảo thiếp học qua."

Hoàng đế quan tâm nói: "Nàng là người Hán, phụ thân nàng có bảo nàng học cái này sao?"

Ta gật đầu, "Mãn văn cũng học."

Hoàng đế nói: "Phụ thân nàng là hy vọng nàng gả cho người Mãn sao?"

Ta vốn muốn nói "có", nhưng mà lời nói đến khóe miệng, cũng là "Hoặc giả đúng là nhân duyên gặp gỡ, trời cao biết nó thì phải vào cung, cho nên mới học đây."

Lời này có chút kiêu cách, tự mình nghe cũng không thoải mái, hoàng đế lại thích.

Nào có cái gì nhân duyên gặp gỡ đâu? Chẳng qua đều là do người thôi.

Chỉ biết mãi cho đến một ngày trước khi tiến cung mới hiểu, hóa ra lần đó các châu phủ***** ở sân sau Tri phủ gặp gỡ là sự an bài có chủ ý, thực ra là nguy trang tuyển tú. Vốn là không có phần của ta, mà ngày ấy vừa lúc có một người nữ tử tiêu chảy và nôn mửa, bắt đấng dĩ để cho ta đi cho đủ số. Lại vốn tưởng rằng chính là có thể phục vụ trong hoàng cung, lại càng không thể tưởng có thể vào cung.

Nghĩ đến điều này, ta là có chút hận phụ thân. Cuộc hôn nhân của ta cùng biểu ca, cứ như vậy bị phá hủy.

Bây giờ nghĩ lại - lại càng kinh hãi, ngộ nhờ hầu hạ trong hoàng cung, hoàng đế đã ra đi, cả đời ta cũng thật sự là lỗ toản bộ rồi. Phụ thân, lại không hề quan tâm đến nữ nhi duy nhất này của mình.

Quay qua, lại nghe hoàng đế nói: "Nàng bị ràng buộc ở chân, thời điểm mới vừa học mang hài gót tròn có vất vả không?"

Rất vất vả sao? Những ngày đó cũng trôi qua. Ta chợt nhớ tới hài gót tròn dính lú đến nụ cười của nam nhân kia, sợ run lên, rất nhanh nói: "Không hề gì, lấy bông vải nhét ở hài cùng đế hài thì tốt rồi."

Trong ba năm cô quanh ta học được cảm kỳ thi thư để làm sâu sắc thêm sùng ái của hoàng đế đối với ta. Có đôi khi, ta cùng hoàng đế đàm luận về thơ từ, nói đến chỗ đặc sắc, liền vỗ tay nói: "Thực sự là nữ tử Hán gia, mới có hiểu biết rất nhiều về thơ văn này. Nếu như cùng các tân phi khác nói chuyện, chỉ sợ là chọn nhầm đối tượng rồi."

Ta cười nhẹ một tiếng, không nhiều lời. Trong hậu cung, phạm là gặp phải một chữ "sùng", tỷ muội cũng làm kẻ thù. Ta đã lừa gạt ân quyền (người nhà), nếu như nói toạc ra, ngược lại là làm tổn thương chính mình.

Mà ta trầm lặng, hoàng đế tưởng rằng tức giận, có chút cẩn thận mà an ủi ta, "Ly nhi, nàng đừng buồn, trẫm không phải cố ý muốn vạch ra thân phận Hán nữ của nàng."

Ta mỉm cười nhìn hoàng đế, "Thần thiếp cũng không có tức giận." Ta có nào có thể tức giận, hoàng đế đối với ta rất tốt, cũng không vì xuất thân của ta mà coi thường ta. Bởi vì ta được hoàng đế xem trọng, người khác cũng không dám tùy tiện coi thường ta.

Lời của hoàng đế chân thành mà đầy tham vọng: "Đây là thiên hạ của trẫm, thiên hạ của trẫm có người Mãn cũng có người Hán, trẫm muốn trời kia Mãn Hán một nhà."

Ta nhận thấy được chí lớn của hoàng thượng, hốc mắt có phần đỏ lên, trong lòng dao động nhất thời nói không ra lời.

Hoàng đế là vua người Mãn, cũng là vua thiên hạ a.

Hoàng đế hỏi ta, "Từ nhỏ là nàng học cảm kỳ thi thư sao?"

Ta lắc đầu, "Vào cung mới học."

Hoàng đế hỏi: "Tại sao?"

Ta tự nhiên không có nói là bởi vì đuổi thời gian mới học, chỉ nói: "Là vì hoàng thượng."

Hoàng đế "ah~" một tiếng, ta không biết hắn có tin hay không, cũng không quan trọng. Ta giờ là người trong cung, không phải vì hoàng đế, còn có thể nói là vì ai đó sao? Đó là hoàng đế a.

Vì vậy ta lại nói: "Thần thiếp là sợ chỉ biết thôi thúc tiêu, hoàng thượng sẽ thăm oán thần thiếp ngu dốt."

Hoàng đế sang sảng cười một tiếng, đem ta áp sát vào trong ngực, đối với ta nói: "Nói cho nàng biết một chuyện làm nàng vui mừng, phụ thân nàng đã nâng Hoàng Thị mẹ của nàng làm chính thất rồi, nàng vui chứ?"

Ta lộ ra thần sắc vui sướng, có thể phù chính (là từ thiếp lên làm vợ), nương nhất định rất vui.

Có thể thấy được bởi vì ta vào cung, cảnh ngộ của nương cũng tốt hơn. Như thế, ta tiến cung, mới có chút ý nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Hoàng đế nói: "Phụ thân nàng cũng được phong quan rồi, hy vọng có thể dốc sức vì triều đình."

Lòng của ta tiếp tục dao động hiểu được thâm ý trong lời nói của hoàng đế, phụ thân, tất nhiên là muốn ta cầu được càng nhiều tiền đồ rồi.

Một đêm trước khi tiến cung, phụ thân dài dòng rất nhiều rất nhiều, cuối cùng ngưng tụ lại thành một ý: "Hoàng thượng chịu mang con tiến cung nhất định sẽ rất sùng ái con, dù sao con cũng phải nhớ ta đây là phụ thân a! Ta cũng sinh ra một nữ nhi tốt rồi!"

Hướng chi ta vào cung ba năm, nếu muốn phù chính nương sớm đã phù chính rồi (phù chính - chính là muốn đưa lên làm chánh thất). Bây giờ làm như vậy, bất quá là bởi vì biết rõ nguyên do là hoàng đế đang quan tâm ta mà thôi.

Nghĩ đến đây, đột nhiên trong lòng ta hận ý nồng đậm, rất nhanh cười nói: "phụ thân ở tri huyện càng có thể hiểu sâu dân tình, dốc sức cho triều đình. Nếu như Hoàng thượng dốc sức đề bạt người, ngược lại làm cho phụ thân mất cơ hội rèn luyện." Ta ngưng trọng: "Huống chi thần thiếp không muốn bởi vì mình mà làm cho người nhà quá ưu ái."

Không phải không từng nghĩ tới, nếu như phụ thân làm quan, hoặc giả ta sẽ không nhận được cưng chiều lâu vẫn còn là một lời hứa. Con gái có nhà mẹ đẻ có thể dựa vào, rốt cuộc cũng khá hơn rất nhiều, nói chuyện cũng có chút lo lắng.

Thế nhưng mỗi lần nhớ tới thần sắc của phụ thân, cuối cùng, vẫn từ chối.

Hoàng đế có chút suy nghĩ, chỉ chốc lát cười nói: "Rất tốt, nàng không có làm thất vọng."

Ta cả kinh, hóa ra hoàng đế, trong lời nói vừa rồi, cũng có xem xét ý tứ của ta. Ta chỉ không biết, tựa vào trước ngực hoàng đế, từ từ nhắm mắt lại.

Ân sủng không ngừng, ta đã hạ sinh hoàng tử. Ba mươi hai tuổi sinh Doãn ngữ, tôn thất ngọc điệp ghi lại làm hoàng tử thứ mười lăm, hoàng đế ôm hài tử trong lòng ta ra và nói: "Theo phép tắc của tổ tiên, tần vị trở lên mới có thể tự mình nuôi dưỡng và dạy dỗ hài tử."

Ta cố gắng không khóc, cúi đầu nói: "Thần thiếp hiểu." Có cái gì có thể tranh giành chứ.

Gia pháp của tổ tiên như núi, ta càng tranh giành, chỉ làm tổn thương mình và đứa nhỏ. Huống chi thân phận của ta, là không có năng lực mang đến vinh quang cho đứa nhỏ này. Ta nhất quyết kìm nén lại, nói: "Không biết hoàng thượng muốn đem đứa nhỏ cho vị nương nương nào nuôi dưỡng?"

Hoàng đế hòa nhã nói: "Đức phi tính cách âm áp tốt bụng."

Ta nhắm mắt lại nhẹ giọng nói: "Đa tạ hoàng thượng."

Hoàng thượng có chút áy náy, cuối cùng không nói gì.

Vậy mà lần nữa cung chiều, giữa chúng ta cũng không phải hoàn toàn hài hòa, lần đầu tiên hoàng đế tức giận đối với ta, ngày đó trở lại rạp hát ở Sương Xuân Viên. Cuộc sống trong cung đơn điệu, thỉnh thoảng một ngày có nghe kịch, dĩ nhiên là gân cốt thoải mái.

Đêm hôm đó hoàng đế nghỉ ở trong cung của ta, ta vẫn còn đắm chìm trong dư vị của bài hát không thể tỉnh táo, mà mơ hồ, hướng về phía hoàng đế đang thay y phục, khoan thai gọi một câu——"Tam lang", đó là 《Trường Sinh Điện》 nơi mà Dương Quý Phi gọi thân mật đối với Đường Minh Hoàng, cũng là một trong vở kịch mà hoàng đế thích nhất.

Ta từ trong miệng thò ra, trong lòng vẫn còn âm áp, nhớ tới hân sủng ái ta, nhiều lắm là cười một tiếng. Nếu như tâm trạng tốt, có thể cùng ta cùng nhau xướng lên một đoạn hay không.

Có thể đợi ta định thần lại, sắc mặt hoàng đế đã là xanh mét, một lần nữa mặc xiêm y vào phát tay áo liền đi. Ta vội vàng quỳ xuống tạ lỗi, hoàng đế lạnh nhạt nói: "Quá thân thiết lại cợt nhả. Vốn là trẫm rất sủng ái nàng, đào kép xướng từ như thế cũng thốt ra, quá không tự trọng thân phận."

Lòng của ta một nửa đã lạnh, hoàng đế chưa bao giờ trách cứ qua ta như vậy, thần sắc nghiêm nghị thế này.

Lần đầu tiên ta rơi nước mắt, hóa ra là ta quá được sủng ái, cũng không có chú ý tới phần sai lệch giữa vua và quần thần. Quân thần ở ngoài, mới nói phu thê. Thân phận, mới là quan trọng nhất.

Ba mươi bốn tuổi, ta lại hạ sinh hoàng tử thứ mười sáu Doãn Lộc. Hài tử, lần lượt rơi vào sở hữu người khác. Mà địa vị của ta, chính là không đổi. Hoàng đế nói: "Địa vị của nàng....."

Ta nhẹ giọng nói: "Thần thiếp biết."

Hoàng đế gật đầu, "Nàng hiểu được là tốt rồi. Tựa như năm đó nàng mới vào cung, nếu như trẫm lập tức sủng ái nàng, lục cung nhất định sẽ đổ kị, hạp cung không yên. Lúc này mới lạnh nàng mấy năm."

Ta cũng không biết hoàng đế có ý nghĩ sâu sắc như vậy, trong nháy mắt mình bạch rồi, ta nhìn hoàng đế, ôn nhu nói: "Hoàng thượng vốn là muốn tốt cho thần thiếp."

Sủng ái mà không tôn vinh danh vị, luôn luôn là có thể dập tắt rất nhiều ghen tị ở hậu cung. Suy nghĩ của ta bên cạnh dật nghiêng ra, đột nhiên nghĩ tới, Lương quý nhân sinh bát hoàng tử cũng cũng tiến vào tần vị rồi, phải chăng cũng là nguyên do này.

Mất thấy Doãn tần tranh giành tình cảm, Huệ phi bị thất sủng. Ta dần dần hiểu được, có đôi khi, không tranh giành, mới là nhất tranh.

Lúc Khang Hi ba mươi lăm tuổi, trong cung đi vào hai nữ tử người Hán, Trần thị.

Thâm cung nội viện, tường đồ cao hơn nữa, cũng có điều nghe phong thanh, là hàng đệ Tô Châu Thường Húc đưa nữ tử vào cung.

Ta gặp được Doãn Lộc là lúc nó đang chơi đùa, hài tử mới một tuổi, bộ dạng kháu khỉnh bụi bặm, rất đáng yêu. Trong nháy mắt, bất lẳng cổ (trông lác) trong tay đã rơi trên mặt đất, thật mạnh một tiếng, bắt đầu khóc. Ta có chút kinh ngạc, Doãn Lộc khóc, "Bi bôm" mà gọi ta——ngạch nương.

Ta hốt hoảng mà định thần lại, ta đã là mẫu thân hai đứa hài tử.

Sau khi Trần thị tiến cung cũng bị phong làm đáp ứng, giống như ta, được hưởng thứ phi tôn lễ.

Ta thường nghĩ, nương luôn luôn hy vọng ta không cần cùng người làm thiếp thất, không cần đi theo con đường giống như nương, ta còn là làm thiếp người ta. Thứ phi, cũng không phải là thiếp chính sao?

Ta gặp được Trần thị, đó là một nữ tử rất ôn nhu thanh tú, lông mày lá liễu mắt như tân nguyệt. Không giống như Lương tần, vẻ đẹp của nàng, rất rực rỡ, giống như lò điện (sấm sét) koe lên trong bóng đêm, làm cho người không thờ nổi. Mà Trần thị cùng ta, đều là cái loại mơ hồ đó, mặt mày không sợ hãi đặc ý.

Có thể là cùng một nguồn gốc giống ta, nàng và ta rất thân thiết hòa thuận.

Nàng nói, ta hiểu, tỷ tỷ là biểu muội Thường đại nhân.

Nàng nói, một mình ta tiến cung hầu hạ hoàng thượng, Thường đại nhân nói tỷ tỷ vào cung cũng lâu năm rồi, có thể cùng muội muội săn sóc lẫn nhau.

Nàng nói, may là có tỷ tỷ, bằng không ta lẻ loi một mình, cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Ta nhìn Trần thị, suy nghĩ của mình có chút trống rỗng, lẻ loi một mình, là làm thế nào đến được đây? Bởi vì hoàng đế sủng ái ta, trong lúc đó lời nói của phi tần luôn luôn lễ độ, cho dù ngẫu nhiên có nói vài câu chua xót, chỉ khi ta không nghe được, cũng trôi qua.

Nhưng cuối cùng cũng là lưu ở khách khí, cái loại khách khí đó, một cảm giác mơ hồ và cô lập. Mặc dù là An tần cùng Đoan tần, cũng là có khoảng cách.

Người a, chính là như vậy, hơn người một chút, cảm giác hơn hẳn người khác kia sẽ cho người thói quen mà nhìn xuống ngự trị tất cả.

Ta để tâm suy ngẫm trong lời nói của Trần thị, rốt cuộc cũng hiểu rõ ý trong đó.

Chúng ta là có thể chiếu cố lẫn nhau, không chỉ có ta chiếu cố nàng, là nàng đến phụ trợ ta.

Biểu ca, dụng tâm của người quả là rất tốt.

Trần thị rất được cung chiều, năm thứ hai, nàng đã sinh cho hoàng đế hoàng tử thứ mười bảy Doãn Lễ. Có đứa nhỏ có thể dựa vào, sắc mặt của nàng càng hồng hào hơn. Mà bởi vì ta cùng Trần thị hòa thuận, hoàng đế cũng càng cho là ta đức hạnh tốt.

Sau một thời gian dài, ta càng ngày càng hiểu được làm thế nào không biến sắc mà lấy lòng hoàng đế. Tuổi của hoàng đế càng lúc càng lớn, không thích các màu sắc tươi sáng như màu đỏ và màu xanh lá cây, ngược lại thích màu trắng mộc mạc. Ta liền chọn màu hồ lam yêu thích của mình, thủy lam, hồng nhạt, hạnh vàng, màu xanh biếc để mặc, cũng không cần kim ngân ty tuyến đoàn hoa chói mắt, chỉ dùng màu sắc hoa văn tối. Dù sao tuổi của hân cũng lớn, không thích hợp màu đậm và rực rỡ nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Hoàng đế thực sự thích thú, liền để cho cục chuyên chế hàng dệt may Tô Châu và hàng len dạ có hoa văn thanh nhã trong trắng thuần khiết tới cho ta.

Ta sống trong cung điện, cũng có nhiều loại hoa cỏ thơm, trong cung điện thường dùng các loại hoa cỏ này, mà không cần hương liệu. Ngay cả sử dụng châu sai (ngọc trai cài tóc), cũng là ngọc bích trân châu đích thực nhạt nhẽo ôn nhuận.

Ta đem bản tính bình tĩnh bên trong từ từ phát tán đi ra.

Hoàng đế thường mỉm cười với ta nói, "Cùng nàng ở cùng một chỗ, cảm giác như hồ nước yên tĩnh, trong lòng liền tự nhiên yên tĩnh."

Cuộc sống trong cung, tĩnh đến mức giống như cổ tình bên trong không dậy nổi sóng nước, thời gian đi qua, hài tử thứ ba của ta hoàng tử Doãn Giới cũng đầy mười tám tuổi rồi. Doãn Giới lanh lợi đáng yêu, làm cho đau lòng người, bản tính lại thông minh, hoàng đế cực kỳ yêu mến, gần như lúc nào cũng muốn dẫn bên người, vô cùng yêu thương.

Hoàng đế thường nói với ta: "Doãn Giới có sẵn tráng kiện của người Mãn, lại có nho nhã của người Hán, hài tử này, là hài tử tốt nhất nhà người Mãn Hán của chúng ta."

Lời nói như thế, có thể thấy được hoàng đế rất yêu quý đối với hài tử này.

Sinh nhật Doãn Giới năm tuổi năm đó, hoàng đế sắc phong ta làm quý nhân, ban cho một chữ "Mật" làm tước vị. Cùng một ngày, Trần thị cũng làm quý nhân, tước vị "Cần".

"Mật, cũng là tĩnh." Hoàng đế mỉm cười nói, "Cũng có thể hiểu "Mật" ý là yên tĩnh yên bình. Cái chữ này rất xứng với nàng." Ta thường thức hồi lâu, cũng rất thích cái chữ này.

"Tĩnh nữ kỳ thù, hoàng thượng chắc hẳn thường hay đọc Kinh Thi (cô gái nhàn nhã)

Hoàng đế gật đầu: "Nàng xem sách nhiều hơn và nhiều hơn nữa."

Tháng mười hai khí trời phải lạnh gay gắt, thế nhưng trong điện có chập lò sưởi, ấm áp như xuân. Mấy năm nay chính vụ mệt nhọc (việc triều chính), hoàng đế có chút già đi, nếp nhăn cũng sâu một chút.

Ta tự mình làm một cái túi hương Tô Tú (hàng thêu Tô Châu), lấy một ít bạc hà Diệp Tử (lá bạc hà), dặt ở trên người hoàng đế, nói: "Hoàng thượng mệt mỏi thì ngửi cái này sẽ nâng cao tinh thần."

Hoàng đế nhún vai ta nằm nghiêng, mỉm cười nói: "Sắp tới có một người truyền giáo Jesus phương tây đến, rất giỏi về tranh, trẫm muốn để cho hắn vẽ một bức tranh cho nàng, để trẫm treo tại nam thư phòng, lúc nào cũng có thể nhìn."

Về mặt ta ngượng ngùng, chỉ mỉm cười. Hoàng đế nhìn xa xôi, về mặt vắng lặng, bỗng nhiên bùi ngùi nói: "Nàng tiến cung mười bảy năm rồi."

Đúng vậy a, mười bảy năm rồi, mười bảy tuổi ta vào cung, gần như là một luân hồi rồi.

Ta bầu bạn cùng hoàng đế, cũng đã lâu như vậy.

Nhưng mà về mặt hoàng đế có chút thống khổ, thờ dài một tiếng nói: "Trẫm cũng già rồi."

Ta vội vàng che đi miệng hoàng đế nói "Hoàng thượng vạn tuế, vạn thọ vô cương——"

Hoàng đế gạt tay của ta ra một bên, cười khổ nói: "Phải không? Trẫm cảm thấy những lời này rất giả dối." Nghe hoàng đế nói vậy, ta cũng cảm thấy có chút chột dạ, cảm thấy buồn bã không thôi. Hoàng đế chậm rãi nói: "Cần gì vạn thọ vô cương, trẫm chỉ cầu phụ tử tử hiếu."

Hoàng đế nói như vậy ta cũng hiểu là chuyện gì. Những năm gần đây, thái tử Dận Nhưng nhiều lần gây rối, mặc dù thâm cung phụ nhân cũng có nghe thấy, đã làm tổn thương trái tim hoàng đế rồi.

Ta nói: "Trong lời nói của Hoàng thượng nán lòng như vậy, đem thần thiếp đặt chỗ nào chứ? Trong thiên hạ thần thiếp có thể dựa vào chỉ có hoàng thượng!"

Hoàng đế nhìn ta thật sâu, dùng sức ôm lấy ta nói: "Được. Trẫm không chỉ có Ly nhi, còn có Phở La Thương Sinh (muôn dân trăm họ), trẫm tuyệt đối không thể già."

Nước mắt của ta lăn xuống, thấm ướt xiêm y. Giờ phút này ta vô cùng tỉnh táo hiểu rằng, thế gian này, ta có thể dựa vào, chỉ có hoàng đế.

Tháng chín năm Khang Hi bốn mươi bảy tuổi, hoàng đế lấy "Thiên phú xa xỉ", "Bạo ngược dâm loạn", "Ngôn ngữ điên đảo, nhưng lại điên cuồng dè dặt đau khổ" bởi vì phế truất thái tử Dận Nhưng rồi.

Quốc trử thay đổi, tư tưởng nhiều người tan rã hỗn loạn.

Mà ta cũng đau khổ như muốn ngắt. Doãn Giới của ta chết non. Nó mới tám tuổi! Hài tử tám tuổi!

Mà hài tử đáng thương này của ta, cuối cùng cũng liên quan tranh chấp phế truất mà đi. Bởi vì trong việc hoàng đế phế truất thái tử, Doãn Giới là bệnh chết, thái tử lại thờ ơ. Khiến cho hoàng đế rất bất mãn.

Hai mắt ta đầm lệ, hoàng đế cũng rơi lệ, "Nghịch tử như thế, tình huynh đệ, tình phụ tử bất cần, làm trẫm sau này có mặt mũi nào đi gặp Thái Hoàng Thái Hậu cùng Hiếu Thành Nhân Hoàng Hậu a!"

Vậy mà, tháng ba năm bốn mươi tám, thái tử lại là "Mặc dù bị ác mộng, cũng đã dần dần khỏi bệnh" làm lý do, lại lên ngôi hoàng thái tử.

Hoàng thái tử lên ngôi, gần như muốn sát ta, chung quy là tưởng rằng ta lấy cái chết của Doãn Giới, kích động hoàng đế phế truất hắn. Lại bởi vì thân phận là Hán nữ của ta, cần thiết trừ khử cho thống khoái.

Ta đành cười khổ, bất quá ta chỉ là một nữ tử hèn mọn ở hậu cung, lại được cung chịu, lại thế nào có thể có khả năng tham gia vào chính sự!

Cùng năm, nương đã qua đời, tin tức là do Thường Húc viết mật báo cấp cho hoàng đế.

Sau khi hoàng đế xem qua, đem cho ta xem. Nhiều năm không thấy bút tích của Thường Húc, vẫn còn là quen thuộc. Chẳng qua là nương cùng Thường

Húc, đã xuất hiện một lần cuối cùng trong cuộc sống ở cung điện của ta rồi.

Ta bật khóc.

Tháng mười năm năm mươi, cuối cùng hoàng đế dùng "Bệnh điên cuồng càng tăng, thô bạo đi quá giới hạn, mê hoặc chuyển quá mức" là lý do, lại lần nữa đem Dận Nhưng phế truất giam cầm.

Ta âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu như người như Dận Nhưng làm vua thiên hạ, chẳng phải là tai họa cho muôn dân trăm họ rồi sao, ta cùng các hài tử của ta, chắc hẳn cũng không thể yên lành.

Mấy lần phế lập, hoàng đế càng thêm già nua, nhưng tinh thần lại khá tốt. Hán nữ trong cung càng ngày càng nhiều, Trương quý nhân, Hi quý nhân, Mục quý nhân, thứ phi Vương thị, thứ phi Lưu thị, Từ Thường Tại, Thạch Thường Tại.

Thế nhưng bất luận Hán nữ cùng Mãn nữ nhiều hơn nữa, hoàng đế đối với ta sủng ái như trước không có dấu hiệu sút giảm.

Tháng mười hai năm Khang Hi năm mươi bảy tuổi, ta được sắc phong là Mật Tàn.

Sau khi thái tử tiền triều bị phế, các a ca dòng tộc tranh giành bộ lạc tài năng, mãnh liệt kích động.

Ta may mắn, hài tử của ta vẫn còn nhỏ tuổi, mà xuất thân ta lại là Hán nữ, các hài tử của ta không có thâm niên tranh giành, cũng không có nguy cơ sau khi tranh giành thất bại.

Ta nhiều lần khuyên bảo chúng nó, không được tiếp xúc qua lại gần gũi cùng các a ca. Đó là vì, thân là một người mẫu thân ta nên ích kỷ, từ trước đến nay hoàng tử luôn tranh giành mà tính phong huyết vũ (tựa như câu: tàn sát lẫn nhau). Ra khỏi vòng xoáy cuộc đấu, mới là an toàn nhất.

Đó là kinh nghiệm cuộc sống của ta, có lúc không giành phần thắng sẽ qua tranh.

Rốt cuộc ta già rồi, an hưởng lúc tuổi già, so với nhi tử của Nghi phi và Huệ phi bởi vì tranh giành mà rơi vào tình thân sa sút, ta là may mắn rất nhiều rất nhiều rồi, ngay cả các hài tử của ta, cũng được tân đế đối xử long trọng.

Cuộc đời của ta, coi như là trải qua gió yên sóng lặng.

——oOo——

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.